

Передплата

«РУСЛАНА» вноситься
в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а місяць . . . 170 пер.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Податок чеський по 10 сот.

РУСЛАНА

«Барвеш ми очі і душу ми барвеш; а не вольмеш милости і віри не вольмеш,
бо руске ми сердце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дні
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і
експедиция «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровского (Харун-
щини). Експедиция місцева
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
напередні застережені.—
Реклямації неопечатані
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Чи се справді „нове слово“, чи стара
відома загально правда!

(X) Пригорненє москвофільських послів до руского клубу парламентарного дало привід до вельми широкої розправи дневникарскої, бо така злука, а ще більше програмова заява «малоруского клубу» видана після сеї злуки, була великою і небажаною несподіванкою ані для народовців, ані для радикалів, ані навіть для москвофілів. Ми зараз тоді вказали на се, що та заява програмова була обопільним перехитрюванєм а рівночасно й обопільним самообманом. Національно-демократи думали, що москвофільські послі приймаючи заяву про самостійність руского народу без застережень з свого боку, зрікають ся своїх об'єднательних засад, задля того поступили ся в користь москвофілів понеханєм офіційальної назви «українського клубу», задержуючи сю назву лише для «домашнього обіходу», а навпаки москвофіли вдоволили ся назвою «малоруского» клубу, підтягаючи єго під широкий дах великого «русского народа» по Камчатку. І так згода була зроблена.

Тимчасом ширші круги з одного, другого і третого табору, не хотіли вдоволити ся таким недомовляванєм, таким закриванєм правди смоквиним листком і домагали ся ясного, виразного і рішучого становища. На поясненє додане одним з народно-демократичних послів до програмової заяви «малоруского клубу» відповіли «народно-русскіи (себ то москвофільскі) послі, що їм ані в думці було зрікати ся історического єдинства всеї Руси (себто з Московщиною), їх горяча русская маладьож погрозила їм остро і під напором сеї погрози виступили з клубу др. Марков і Глібовицкий, а о. Давидякови виправлено котячу музику і відспівано «не пора на старі літа Українцям служити», так що останнім трем москвофілам став мандат райхсратовий-костію в горлі. Тай радикали погрозили, що наколи руский клуб не прийме урядової назви «український», тоді радикальні послі будуть приневолені виступити з клубу.

Почали ся оправдуваня, виправдуваня і поясненя справи, котра для всіх; що хотять ясно дивити ся на світ, був звсїм ясною, що пора вже полишити ті заходи і проби консолідаційні, які у нас роблено в 80 их роках а відтак відновлювано і відсвіжувано при всяких

виборах і політичних акциях із превеликою шкодою для народної ідеї і справи українсько-рускої. Від десять літ ми безнастанно вказували на шкоду такої роботи, поборювали її, хоч нераз за се на нас сипали ся найпоганійші напасти і клевети. Досить переглянути річники «Діла» за час тід 1893 р., а можна впевнитися, яке становище оно занимало в усіх тих консолідаційних змаганях, хоч у внутрі ті самі люди, що піддержували сі консолідаційні змаганя, відчували велику шкоду для народної справи, але личні згляди спонукували їх до иншого становища.

Аж тепер народно-демократичне «Діло» в заявах москвофільських послів і часовисях відкрило на превелике диво «нове слово», до якого нібито дійшло в своїм розвитку галицке москвофільство. Оно аж тепер добачило, що представники сего «нового слова», се вже не якісь неозначені «тверді Русини», чи «Старорусини» (се правда, що «Діло» з 1893 р. стало само вмавляти в москвофілів, що они «Старорусини», що з ними є спільний для нас ґрунт і т. п.), чи москвофіли, але просто «русскіе», пропагатори і представники «русской» національної ідеї, що они дали москвофільству ясний національний прапор, показати єму ясно національну ціль і вщепити в галицких Українців, що они не самостійна національна одиниця, а часть «одного великого русского народа».

Тепер «Діло» доходить до того переконаня, що се відкрите ним «нове слово» є певною негациєю української національної ідеї, що на національнім ґрунті між Українцями а галицкими «русскими» не може бути ніякої згоди, що між тими двома таборами повинна бути боротьба безнастанна аж до рішучої побіди українського табору і що задля того самого вважає злуку з москвофілами в однім клубі шкідливою для повної побіди української національної ідеї.

Все те є справи давно а давно відомі всім, що троха занимали ся історією розвитку нашого народу, все те документально стверджено і не є ніяким «новим словом», як думає «Діло». Правда, спершу проявляли ся ті змаганя об'єднательні москвофілів инше на літературній ниві. Пригадуємо язиково-літературні спори народовців з москвофілами вже в 40-их роках, відтак в 60-их минувшого столітя, як пок. Качала з молодими народовцями безуспішно побо-

рював москвофільство Галицко-Рускої Матиці проти Як. Головацкого і ин. Алеж в 1866 році Наумович після битви під Садовою вивісив уже виразний прапор об'єдненя національного з Москалями в «Слові», а відтак те саме голосив у своїх промовах в соймі і держ. раді, що ми не є ніякі Ruthenen а Russen.

Мимо всего того Русини-народовці намагали ся запобігти сему роздоруви (як тоді се звано), робили заходи до «помиренья партий». Пригадуємо тут заходи до ирнятя Русинів-народовців львівських і тернопільських в 1879 р. в члени «Русской Рады», заяви спільні в Батьківщині 1879 р. народовців Качала, Ол. Барвіньского і ин. а з другого боку Наумовича і т. п. про помиренє партий і відкиненє сего домаганя народовців зборами «Русской Рады» під напором львівського штабу москвофільского. Засноване в 1887 р. «Діло» намагало ся ще відтягнути т. зв. старорусинів зпід «команди львівського штабу москвофільского. Пок. Качала писав цілу серію статей про помиренє партий, зроблено спільні наради, перше спільне віче всенародне у Львові, а головну ролю мав тут пок. Володимир Барвіньский, редактор «Діла», була ще консолідація виборча, але коли перехід Гниличок на православіє захопили Наумовича а відтак процес єго і Ольги Грабар кинув яскраве світло на змаганя і заходи сих людей, коли крім того «сделки» в «Рольничо-кредитном Заведеню» показали всю моральну гніль сих людей, пок. Володимир Барвіньский в статиях «По процесі» поставив справу звсїм ясно, що москвофіли змагають до національно-культурного і релігійного а а очевидно в дальшій послідовности і до політичного об'єдненя з Московщиною, що они зрікають ся рускої мови і народности, не є отже ніякою партиєю, а прямо відступниками руского народу і тому з ними не можемо мати нічого спільного і з ними не може бути ніякого примиреня ані згоди, що треба їх всіма силами поборювати а нам організувати ся аб ово на взір Чехів на народних основах і розпочати самостійну роботу на народній ниві в тім напрямі. Одначе, як пок. Корнило Устиянович занятий тоді і в редакції «Діла» говорив, хватили деякі члени спілки «Діла» формально за руки Володимира Барвіньского і не дали єму докінчити статий «По процесі», в котрих він намагав ся вивести нашу народну роботу на чистий і прямий шлях, поставити її на чисто-народних основах і зірвати всякі «сделки»

москвофілами. Так само не дозволено в «Ділі» розкривати всіх «сделок» «Общого Рольн. кред. Заведеня», бо деякі головні особи-москвофіли сего банку були зятями, зглядно шваграми визначних спільників «Діла».

А до чого змагали москвофіли, показав не лише маніфест Наумовича в Слові 1868 і його промови парламентарні, не лише Гнилички і процес з 1882 р. але навіть в «Зорі» видаваній Ом. Партицким звернув Ів. Ем. Левицкий бачність всіх Русинів на переписку Погодина з Галичанами (Зубрицким, Як. Головацким і ин.), видано Поповим з Извѣстія Общества Истории и Древностей в Москві 1880 р., де документально виявлено засновини «Погодинской колоніи Галичской русской» з Зубрицким Денисом яко атаманом її на чолі. Відтак в 1898 р., Киевская Старина подала переписку Лебедничева і розкрила роботу Як. Головацкого і Б. Дідицкого в 60-их роках, а недавно проф. Студинським оповіщена переписка Головацкого подає дальші документи до сеї роботи, так само як і матеріяли д-ра Святитского.

Все те нам давно всім відомо а мимо того по всіх тих досвідах зараз в 1888 р. роблено спільний комітет виборчий, відтак в 1893 славну консолідацію. Людей морально і політично скомпромітованих, котрі за сделки в Рольн. кред. Заведеню повинні були опинити ся перед судовими кратками, втягано до спільних комітетів яко поваги і яко представників «старорускої партії», реабілітовано їх тим способом і вмаляно в руску суспільність, що се «Старорусини», з котрими у нас є многі справи спільні. З окликом консолідації многі Русини-народовці помагали нищити читальні «Просвіти» а з москвофілами закладали читальні Общества ім. Качковського (п. пр. в Каменеччині о. Зельский і инші), москвофіли позасновували бурси і інститути для селянських синів і для «двушек», щоби тим способом сей наробок москвофільства розплоджував ся (досить глянути на величезну бурсу на Курковій улиці, на Селянскую Бурсу св. Владимирского Общества ітп., щоби не дурити ся упаданем москвофільства). А мимо всего того, що здавна були відомі всі ті історії нам, давно і так загально всій суспільності, мимо того, що всі змаганя і засади москвофілів ствержені документально, «Діло» відкрило аж тепер «нове слово» і впевнило ся про шкідливість спілки з москвофілами для народної ідеї українсько-рускої, хоч само кільканадцять літ сій спілці нособляло і хоч послі рускі, котрі є заразом і спільниками і редакторами «Діла», зробили знов таку спілку в «малорускім клубі». Es ist eine alte Geschichte, doch bleibt sie ewig lebend, що личними зглядами поводують ся у нас із шкодою для ідеї укр.-рускої (п. пр. хоч пок. Глиджук не прилучив ся до сецесії послів соймових — ошаджувано его за протекцією керманічів народно-демократичних в «Ділі» а москвофільських в «Галичаніні» — але нехай би так був не прилучив ся до сецесії в соймі або держав. раді Барвіньский?!).

Отут треба глядіти причини наших

політичних похибок і недомагань, що не справа народу, не ідея, але дуже часто личні справи є головними понуками, а відтак замазує ся все, як би нічого не було і доходить ся до якось відкритя «нового слова», котре зовсім старе і давне. Ліпше признати ся до роблених доси похибок, до баламученя рускої суспільності і почати тепер роботу на виразних народних основах без консолідації, як відкритє «нового слова».

3 палати вельмож.

Вчера по полудни відбула палата вельмож засіданє, на яким раджено над kwestию відповіді на престольну промову. Супротив справозданя комісії, щоби з браку нормальних услівій для адреси ограничити ся тільки на маніфестації льояльности, підніс др. Грабмаєр, що відповідь на престольну промову є важним парламентарним правом, яке від десятк літ стало традицією в палаті вельмож. Нині палата повинна тим більше зробити ужиток з прислугуючого їй права, щоби прийняти на себе політичну ініціативу. Згляди на другу палату не мають тут стійности, бо відносини в палаті панів, хвала Богу, зовсім инакші. Дальше підносить бесідник, полемізуючи з выводами комісійного референта, що причиною браку докладної лінії в престольній промові що до будучої внутрішньої політики, є се, що президент кабінету не осягнув своєї цілі, щоби станути провідником парламентарного правительства і внаслідок сего в меншій або більшій мірі мусить оглядати ся на попереке всіх сторонництв.

Палата панів повинна заняти становиско до реформ, що містять ся в престольній промові. Палата панів, яка з причини своєї обективности є покликана до виступованя яко репрезентантка державної ідеї, повинна заявити, що в сих реформах хоче співділати в повднучім дусі, що є ворогом клясової борби, тим більше, що в палаті послів партія, яка має в своїй програмі як першу точку якраз клясову борбу, є заступлена надсподівано численно.

Що дотичить порушених в престольній промові: виборчої реформи і відношеня до Угорщини, то належало би в сім напрямі найти формулку для всіх сторонництв. Надія, що національні сторонництва замінять ся на політичні, що національні спори усунуть ся новими економічними програмами, є доси ілюзією; якраз тому палата панів повинна заявити в адресі, що є готовою співділати в сім напрямі і жаєє собі, щоби сповнили ся ті надії, які правительство привязувало до виборчої реформи. Рівнож що дотичить відношеня до Угорщини було би вказаним, щоби палата панів висказала в адресі згоду на дотичний уступ престольної бесіди, а се зміцнило би становиско правительства супротив Угорщини. Вкінці заявляє, що его сторонництво буде голосувати за внесенєм комісії, однак висказує жалє, що палата не пішла після давної традиції.

По промові еще шефа секції Експера, який обговорює бесіду президента

міністрів бар. Бека, висказану при внесеню бюджетової провізорії, забрав голос референт др. Мадейский і заявивши, що не хоче вдавати ся в мерітум дискусії, зазначив тільки, що відповідь на адресу є правом, але не обовязком палати панів, тож відступленє від неї задля браку відповідних услівій, не зменшить престижу палати панів. Відтак палата ухвалює внесенє комісії.

Ся дискусія зазначила ярко відношенє обох палат до нової ситуації, втвореної загальним правом голосованя.

Хорвацкі демонстрації.

Новий бан Ракочкай — як се наперед сказав его попередник Пеяцевич — має трудну, майже безвихідну ситуацію перед собою. Цілий хорвацкій народ повстав против него. Вчера перед полуднем вручили всі три шефи секцій свою димісію банови, заявляючи, що стоять на тим самим становиску, що хорвацка делегация і попередний бан. Бан прийняв димісію і уділив петентам урльому аж до цісарского порішеня.

В пятницю вечером відбули ся в Заребі веллчезні демонстрації против бана Ракочкай. На народнім вічу, скликаним старчевичівскою партиєю, промовляло кілька хорвацких послів. На нїм піднесено, що Кошут сказав, немов би опінія хорвацкої суспільності стояла по стороні мадярского правительства. Супротив такого провокаційного твердження належить забути про партийні ріжниці і розпочати одноцілну національну акцію. Ухвалено, що в сій цілі мають всі взяти уділ в зборах, протестуючих против угорского правительства.

По закінченю віча кількасот учасників пішло перед дїм, в яким мешкає новий бан і при бурливих окликах против него, посипав ся град каміня у вікна через довше, як 5 минут. Пані Ракочкаєва дістала спазмів і заклинала мужа, щоби зложив свій уряд. Демонстранти кричали еще якийсь час, відтак потягли перед мешканя послів і устроїли їм великі овації. Вкінці кінна поліція розігнала демонстрантів.

В суботу рано демонстрації повторили ся, а взяли в них уділ всі Хорвати без ріжниці партий. Великими плякатами візвано публику до як найчисленнішого уділу в привитаню послів, повертаючих з Будапешту. На залізничім двірці явила ся внаслідок сего незмірима товпа, яка привитала приїзджаючий поїзд грімким «живіо!» Послів обкидано цвїтами і піднесено їх на руки, розвинено народні прапори і з відкритими головами заїнтовано патриотичні пісні. Відпровадивши послів в триумфальнім поході до університету, товпа перервала кордон поліції і діставшись перед помешканє бана, піднесла оклики «фуй!» «проч з баном!». Підчас сего були у бана шефи секції, щоби вручити своїх димісію. Вкінці наспіла кінна поліція; товпа з окликами «проч з угорским компромісом!» «фуй Векерле, фуй Ракочкай!» «проч з Уграми, проч з фучеком (прізвище родини Ракочкаїв) — розійшла ся без жадного випадку».

Вчора в дальшій ході відбуло ся на театральній площі величезне маніфестаційне, народне віче, в якім взяло богато тисяч людей також з провінції. Всі хорвацкі партії подали собі руки в борбі против угорського правительства. Реферат виголосив проф. загребського університету Сурмин, відтак промовляли послі, яким опісля товпа зготовила бурливу овацію. З провінції наспіло велике число депеш, солідаризуючих ся з вічем і єго ухвалами. Однак жадних ухвал віче не прийняло, щоби тим зазначити, що борба має перевести ся єдино на парламентарній арені. До жадного випадку підчас віча не прийшло, завдяки тактовности поліції. Як великий національний успіх зазначають Хорвати се, що Сербі і Старчевичани пішли рука в руку против малярської нахабности.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ

— **Календар.** В середу: руско-кат.: Методія; римо-кат.: Геліодора. — В четвер: руско-кат.: Юліяна еп.; римо-кат.: Йосифа Каляс.

— **О український університет.** До державної ради вплинуло 132 телеграфічних петицій о утворенє українського університету у Львові. На нинішнім засіданю держ. ради пос. Василько зажадає, аби ті петиції долучено до стенографічного протоколу.

— **На суботнішних заг. зборах Рус. Тов-а педагогіч.** іменовано почесним членом ще проф. гімназії Николая Бачинського в Бережанах, що заслужив ся чимало для тамошної філії і бурси Р. Т. Т.

— **В справі руских членів красної ради шкільної** замістила редакція «Діло» одержане від проф. д-ра К. Студинського отсе письмо.

«В однім з недавних чисел «Діло» появилась новинка, в якій репродуковано обіжник ради шкільної окружної в Долині а при сій нагоді висловлено докір, що рускі члени ради шкільної красної сидять в ній на те, щоби «благопорозумно мовчати». Не припускаю в

автора сеї новинки злої волі, лише несвідомість і тому прошу ласкаво оповістити у Вашій цінній часописі моїх кілька заміток. Окружні ради шкільні мають право видавати в своїм крузі ділана всякі зарядженя, про які рада шкільна красва дізнає ся з часта доперва з газет. Колиж «Діло» подало до відомости обіжник ради шкільної окружної в Долині, яким взивано учителів до зложеня приреченя в день руских зелених сьвят, я слідуєчою раз дняни просив радника двору Дембовського, щоби сей обіжник телеграфічно знесено. Що вислід моєї інтервенції був успішний, се мало вже нагоду «Діло» сконстатовати. Так само користаю я, як і другі члени ради, ради Барвіньський і о. пралат Білинський з кожної інформації, яку нам публіка до відомости подасть. Члени ради шкільної красної польської народности, о. пралат Ленкевич і радник двору Дембовський підносили публічно, перший на раді міста Львова, другий на засіданю соймової комісії, що ми три Русини належимо до найвпливнійших членів ради шкільної красної. Я додаю від себе, що хоть радник Барвіньський і о. пралат Білинський належать до I. секції (народне шкільництво) а я до II. секції (гімназії), то мимо сего ходимо з засади на всі три секції (трета: промислові школи) і забираємо майже кожного засіданя голос, нераз двічі, або й більше разів. Не опускали ми доси засідань навіть в часі ферій. Радник Барвіньський приїздив кожного тижня на засіданя з Мькуличина, а зі Спасова в Сокальщині, хоть не звертаю нам значних коштів подорожи, бо ми і в часі ферій уходимо за «місцевих» членів. Як широко розвинули ся агенди ради шкільної красної, можна мати з сего понятє, що протягом несповна двох літ відбула рада шкільна красва 233 засідань. Я брав участь на двіста двацять трех засідань, а два інші члени, радник Барвіньський і о. пралат Білинський були рівно на кожнім засіданю, коли лише якась дуже важна причина їх від сего не спинила. Інформації достарчає нам публіка обильно. Я сам одержав протягом двох літ близько чотирох тисяч листів і не поминув ніколи ніякої нагоди, щоби про справу поінформуватись з актив та повести її, по зможі, в користь петента. Не менше великим числом листів могли би вказати ся також радник Барвіньський і о. пралат Білинський. Листи комунікуємо собі взаїмно, щоби справи не забуто, або не занедбано. Сих кілька заміток подаю до відомости ширшої публіки в огляду на тяжкий і кривдичий докір, який нас стрівув останіми часами в пресі. — Остаю з глибоким поважанем — *др. К.*

Студинський, проф. унів. і член ради шкільної красної.» — Містятч з вдоволенем отсе поясненє професора д-ра К. Студинського — додає від себе «Діло» — мусимо зазначити наше здивованє, чому в нїм не згадано нічого про діяльність четвертого руского члена красної ради шкільної — д-ра Еміліяна Савицького, директора рускої гімназії в Тернополі, котрий, як се знаємо з приватних жерел, обмежує свою діяльність до присутности на кількох засіданях в році.

— **„Тайні“ обіжники страйкові.** Słowo pol. з дня 28. червня с. р. замістило „тайний“ обіжник страйкового комітету з інструкціями, як переводити хліборобскі страйки. Обіжник був датований з дня 26. червня с. р. і виїшов з „Народної Канцелярії“. У вчерашнім числі та сама часопись замістила другий «тайний» обіжник тогож комітету. Сим разом звертаєсь увагу організаторів на добре перешовуванє тих обіжників, щоби не дістали ся в польскі руки. Дальше, що загальний страйк мав би почати ся дня 25. липня, що вже вїздять агітатори, яким треба подавати всяку поміч. Страйковий комітет каже селянам тихо поводити ся, так якби нічого не було, а що до Заліщиччини то вїйдуть ще деякі нові інструкції. Обіжник є з дня 29. червня с. р.

— **Злет ческих „Соколів“ в Празі,** який відбув ся в суботу і неділю, дав чеському народови нове сьвідощтво високого зрозуміння клича «в здоровім тілі здорові душі». Соکیلська організація в Чехах, де она була першою з поміж усіх славянських народів, захопила нині всі чеські міста і місточка і ширить ся вже й по селах. Ческе Сокілство є нині пайчисленнійше і найліпше зорганізоване, тому і останній єго злет в Празі був одним з найбільших. Приготованя до злету коштували велику суму гроша. Досить згадати, що лише урядженє боїща стояло 120 тисяч корон, а де прийнятє гостей, видатки на подорож ітд.? Бо іще було урядженє на 8.064 руховиків. Першого дня злету вправляло разом 7.800 ческих «Соколів» а в другім відділі стануло 2.500 ческих Сокілок до вправ булавами. На жаль пустив ся зливний дощ немов з хмаролома. Публіка утікла під дахові трибуни, а Сокілки перемакли до нитки в найбільшій порядку дофнули ся під приготовані шопи. В неділю рано по виравах уставило ся до походу 16 тисяч ческих Соколів, соکیلські депутації з Америки, Альжиру, Бельгії, Люксембургу, Болгарії, Сербії, Чорвогори, Баварії, Саксонії, Лондона, Парижа, Хорвації, Славонії, Моравії і Шлезка. Серед ентузіастичних окликів со-

Матеріяли до історії зносин Галичан з Буковинцями.

Ч. 39.

Лист Осипа Барвіньського до Із. Воробкевича писаний 3. (15.) IV. 1867.

(Дальше).

Вже вь собі має етнографія и житє (Leben, Lebhaftigkeit): если утворь літературний вірний етнографіи й історії народа, то самь вже через себе має тоє житя, про котре я вже говоривь — (лишь не знаю чи зрозуміло). Моє знанє народу що до етнографії и історії нашого народу за мале, щоби я мігь оперти ся самь на собі — щоби я мігь вьяснити усе якь належитця. Я розумію історію и етнографію нашого народа и всякий блудь противь тимь двомь вимаганямь викінченого утвору впаде мені вь око, поразить моє чутє и я мимо волі мушу сказати що то зле, однакожь критику на те положити я не вь силі. Тому то я буду туть звертати твою увагу на енші твори у нашій літературі, буду ся старати привести критичний судь на сі твори (хоть правда, не мій а по більшій часті Куліша) щоби через те тебе привести до пізнаня грувтовного, своєх похибівь у твоїх оповіданяхь, щоби ти самь дійшовь

правдивої етнографії и історії нашого народа. Однакожь заразь зь гори заповідаю, що твоя повість безь именні єсть вірна історіи и зраджає твоє велике знанє нашої історії такь навіть, що послідуєчи вірно історії — ти тамь більше подавь критичну розправу про сі часи, якь повість зь тих часівь. Для ясности тихь двохь черть історії и етнографії нашого народу возьму я Чорну Раду Куліша, Невольника, Марусю и Наймицьку а поставлю противь тихь Гоголеві повісті Тарась Бульба зь XVI. віку и „Сорочинецка ярмарка“ зь іншихь часівь.

Чорна Рада то вірний образь нашої старовини вь XVII. віці. Старий Шрам, єго син Петро, Сомко, Кирило, Тур и Черевань все то козацкі образи ріжнячі ся дуже міжь собою у тимь віці пієля Богдана Хмельницького и Виговеського — вірні історії нашого народа; — ся чернь, що пьє та гуляє на родинахь у одного изь тихь мужиківь, котрихь Запорозьці противь Сомка и єго приверженцівь взбурювали, — ся чернь, що пьаня веселіня старого поважного Шрама на дорозі и готова зь нимь биться — се вірний образь того духа, який завіявши изь Січи опанувавь и взбуривь брата на брата вь XVII. віці пієля гетманьства Юрєя Хмель. Старий Шрамь се вірний образь справедливости, се старосвіцький козаць, що боровся за правду и справжню волю, бажавь добра цілому народу українському не ріжнячи черні відь козаківь и уважаючи усе за рівно

та виступавь у бояхь и радь би й голову й свої старі кости на полю битви положити, щоби лишь вернути старий ладь, рівноправність усіхь, волю, правду, долю и славу всій Україні, всему людови а не лишь козакамь однимь, вінь бажавь слави, але не собі одному, всімь добримь справжнімь козакамь, вінь похожий на тихь козаківь що й Гамалія, Підкова, Тарась Трясило, Наливайко, — черти має вінь зовсімь старосвіцького козака. — Данило Нечай вь часахь Хмельницького тожь такий самий козаць.

Сомко майже такий козаць якь и старий Шрамь, лишь така ріжниця міжь ними, що Сомко попри тимь всімь и для себе слави хоче, бажавь булави, але й то лиш тому, щоби опісля добро завести по цілій Україні.

Кирило Турь — се запорожець двоєкого характеру: черезь свою привітливість, вітвєртість, витрєвалість, черезь свої жарти и сталість (Standhaftigkeit) и завязтість вінь такий запорожець якимь були усі Запорозці за часівь Підкови, Жаха, Трясила; а викрадаючи Лєсю — и скачучи вь грєчку вінь такий Запорозець, якими були майже усі Запорозці вь часахь Сомка, Наказьного Гетьмана.

(Дальше буде).

ток тисячів населення уставленого в шпалірах перейшов похід по вкритих цвітами улицах з площі Пускін'ого, через пл. Вячеслава, Перекопи, ул. Єлисавети, Довгу перед ратуш. Там передефільовано перед трибунами, на яких зібрали ся депутати, консулі англійський і французський, міністри Форшт і Пацак, кр. маршалок Льобковіц, кількох штабових офіцерів, бурмістр м. Праги др. Грос з віцебурмістрами, послы і пані. В поході несено 260 прапорів. Потім голова кравого чеського союзу „Соколів“ др. Шайнер виголосив з трибуни промову, зазначивши зріст сокілської ідеї і зложив на руки бурмістра голд Празі, в якій оснував ся був перший „Сокол“.

На злет чеських „Соколів“ не їздив ані не вислав делегатів ані польський ані руский „Сокол“, кождий з інших мотивів. Але оба вислали по двоє своїх технічних справоздавців, з тою ріжницею, що польський „Сокол“ заповів їх приїзд, а справоздавці руского „Сокола“ їхали incognito. Крім того поїхали були до Праги всі три послы рускої радикальної партії яко репрезентанти „Січії“.

— **3 перемискої епархії.** В пропозицію прийняті: а) на Прилбичі: Ник. Осміловський, Ал. Струсевич, Волод. Венгрінович (старший), Брон. Гоцкий, Юл. Яремкевич, Теодор Крушинський, Вас. Мацюрак, Ем. Крайчик, Алексей Гоцкий, Гр. Максимович, Мих. Тесля; б) на Добру: Лев Волянський, І. Грицикевич, Волод. Насальський, Дим. Ухвят, І. Сорокевич, Вас. Курило, Дюн. Миревич, І. Прокоп, Ник. Добрянський, Евстах Кушнір, Ром. Коппястський; в) на Полонну: Волод. Венгрінович, Ник. Бурмич, І. Городецький, Волод. Заяць, Богд. Полянський; г) на Звиняч гор.: Ігн. Ших; д) на Гусаків: Йос. Пелех, Мик. Лазарішак, Волод. Венгрінович, Брон. Гоцкий, І. Прокоп, Евдок. Васильчак, Ст. Кмицикевич, Теод. Крушинський, Волод. Устриско, Орест Гнатішак; е) на Медіку: Теод. Савуля, Вас. Адриянович, І. Сорокевич, Іван Костек, Ігн. Калужняцький, Гр. Калимон, Мир. Лазарішак, Дюн. Микович, Петро Кузик, Брон. Гоцкий, Петро Мекелита, Андрей Бенін, Алекс. Говда Мих. Наклович; ж) на Рогізно: Лев Волянський, Алекс. Струсевич, Волод. Калужняцький, Волод. Насальський, Вас. Курило, Григ. Калимон, Волод. Венгрінович, Юл. Яремкевич, Теод. Крушинський, Мих. Телєп, Мих. Демцьо, Вал. Ольшавський, Он. Саламон, Мих. Дацько; з) на Поздяч: Вас. Адриянович, Ал. Стецишин, Гр. Макара, Ал. Струсевич, І. Сорокевич, Волод. Калужняцький, Ігн. Калужняцький, Гр. Калимон, Бр. Гоцкий, Петро Кузик, Йос. Преторіус, Петро Мекелита, Теод. Крушинський, Ават. Хіяк, Мих. Наклович; і) на Реклинєць: Волод. Калужняцький, І. Пастернак, Волод. Насальський, Лев Пясецький, Юл. Дуцько, Теод. Крушинський, Дим. Лах, Мар. Миколайчук, Конст. Миколаєвич, Ів. Карпевич, І. Бірка, Д. Городиский, Йос. Чехович; к) на Поріче-Грунт.: Юл. Легуцький. — Презенти дістали оо.: Петро Дуркот на Кунин і Волод. Гойд'ш на Девятер. — Тит. радниками еписк. консисторії іменовані оо.: Олимп Полянський в Юривцях, Ем. Константинович в Сяноці і Андрей Пухар в Карликові. — Крил. відзнаки дістали оо.: Петро Дуркот в Яблоніці польській, Ант. Менциньский в Новосельцях-Гнівош і Дм. Куцериб в Синяві.

— **Вписи в ц. к. женській учит. семінарії** у Львові відбудуть ся сего року — в мисль міністерського розпорядження — вже перед ваканціями, в дни 6. липня від год. 9—12 рано, і від 3—5 по полудни. При вписах жадаєть ся: метрики хрещеня з укінченням 14. роком життя, свідощтво шкільне і лікарске, а від тих, що в посліднім році учили ся приватно, свідощтво моральности. Зараз по вписах послідув вступний іспит і прийняті учениць. З огляду, що в слідуючім році шкільним отворить ся на 1. році паралельна класа, буде прийняті більше число учениць. Інтересовані повинні конечно зголоситись в передваканційнім речинці, бо по прийнятю повного числа учениць відпадуть вписи по ваканціях.

— **Конкурс.** Виділ Кружка жіночого Філії Руского Товариства педагогічного в Тернополі оголошує отсим конкурсе на 10 місць для учениць, які могли би мати відповідне приміщенє в „Бурсі“ для дівчат в Тернополі, зістаючій під зарядом сего Товариства. Місячна оплата вносить 30 К, прочі услівя як звичайно по бурсах. Поданя о приняте вносити належить до 15. липня на адресу: Марія Солтис, Тернопіль, ул. Сенкевича ч. 25.

— **Виділ Тов. св. о. Николая** для запомоги убогих учеників ц. к. гімназії Франца Йосифа в Тернополі повідомляє ВП. Родичів учеників, які потребували би помочи в науці в часі ферій шкільних, що може їм поручити спосібних і совісних інструкторів, учеників тернопільської гімназії. Зголошеня приймає свьяц. о. І. Сатурський або п. І. Брикович учт. гімна. в Тернополі.

— **Ювілейні датки** на будову великої бурси Руского Товариства педагогічного приймають: Краєвий Союз Кредитовий, Ринок ч. 10, Руске Тов. педагогічне, ул. Сикстуска 47, всі редакції народних часописий і всі філії руского Товариства педагогічного.

Посмертні оповістки.

— **Юліян Ганкевич,** емер. контрольор поштовий, упокоїв ся дня 1. липня в заведеню в Кузьпаркові в 68. р. життя. Похорон відбуде ся в середу о год. 4. по пол. з Кузьпаркова на цвинтар янівський. В. в. н.!

Телеграми

в дня 2. липня 1907.

Відень. Цісар виїздить завтрішної середи на 2-місячний побут до Ішлю.

Вчера по полудни прийняв цісар на авдиєнції президента міністрів бар. Бека і мін. Пацака.

Лісбона. Наслідник португальського престола Людвик Филип виїхав вчера в подорож до Африки.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжя і продуктів у Львові від 24. до 30. червня 1907:

	за 50 клг.
Пшениця	9.35—9.55 К
Жито	8.25—8.50 К
Ячмінь броварняний	8.50—8.85 К
Ячмінь на пашу	0.00—0.00 К
Овес	9.00—9.35 К
Кукурудза	7.25—7.50 К
Просо	00.0—0.00 К
Горох до вареня	11.25—11.75 К
Горох на пашу	8.50—9.00 К
Бобик	7.35—7.60 К
Конюшина червона	65.00—75.00 К
Конюшина біла	35.00—40.00 К
Конюшина шведска	00.00—00.00 К
Тимотка	36.00—38.00 К
Ріпак зимовий	13.25—13.75 К
Насіне конопл.	0.00—00.00 К
Хміль	55.00—60.00 К
Насіне льняне	00.00—00.00 К
Льнянка	00.00—00.00 К

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Пріїхали дня 1. липня: Кор. Кобринський з Микуличина, Ів. Будний з Жовкви, о. Теоф. Корчівський з Вімика нового, Вол. Дурдуковський з Квіва, Вол. Строликович з Квіва, Ант. Жолкевський з Волосткова, о. П. Саврій з Вербівця, о. Юл. Твардєвич з Лопянки, о. Тит Войнаровський з Балівця.

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.
Нова сензаційна програма.
від 1. до 15. липня 1907.
Щоденно о год. 8. вечер представленє. В неділі і свята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представленє. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

СОКІЛ Житки можна набувати в „Со-
і паперці і у всіх торговлях вкраю.
кільським Базарі“ у Львові

Товариство взаїмних обезпечень
„Дністер“
у Львові, при улиці Рускій ч. 20. (дім власний).
приймає обезпеченя будинків, вських річій домашніх і господарских, збіжя і паші на случай шкід заподіяних через пожар. Оплата премій мала, а користь для погорівших велика.
Шкоди ліквідує і виплачує „Дністер“ з найбільшою скоростію. При опінії шкід бувають запрошені 2 господарі селяни з поміж членів. Дотепер виплатив „Дністер“ 13.747 відшкодовань в сумі сім і пів мільона корон.
Зиск по скінченім році звертає ся членам. Звороту за р. 1906 дістають обезпечені члени по 10 сот. за кожду корону заплаченої річної премії.
Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Каса опадности у Львові, і т. д. приймають полїси „Дністра“ при уділюваню позички.
Житєві обезпеченя приймає „Дністер“ для Краківського Товариства, а провізїю від таких обезпечень відступає „Дністер“ на добродіїні ціли.
Поясненя до обезпечень уділяє Дирекція або агенти
Агенції „Дністра“ находять ся в кождім місті і в многих селах; там, де еще не робить пнїшій агент „Дністра“, можуть письменні селяни старати ся о уділенє агенції. До тепер дістали агенти 969 507 К провізані.
Фонди Товариства 31/12 1906:
Фонд резервовий К 846.189 20
„ резерви премій „ 550.110 —
„ на звороти „ 16.110 —
„ на ріжницю курсів „ 29.866 35
„ резерви спеціальної „ 31.040 73
„ емерит. урядників „ 185.810 21
пнїшні фонди заосмотрєні „ 25.000 —

Сельне! покривайте дахи бляхою або дахівкою!

Ц. к. упр. гал. акц.
Банк
Гіпотечний
Відділ депозитовий
приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до переходящих папері вартісні і дає на них завдатки.
Крім того вприваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.
Депозити сховкові
(Safe Deposits)
За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталевій касі пандірній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важкі документи.
Під тим зглядом добробив Банк гіпотечний як найдогідійшій зарядженя.
Пріписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовім.